

Uute alguste suvi

Bette Lee Crosby

Originaali tiitel:
Bette Lee Crosby
The Summer of New Beginnings
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See raamat on ilukirjandusteos. Nimed, tegelased, paigad, sündmused ja juhtumised on kas autori kujutlusvõime vili või välja mõeldud. Igasugune sarnasus tegelike elus või surnud inimeste või tegelike sündmustega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Iiri Sirk
Toimetanud Evelin Piip
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Laura Klynstra

Text copyright © 2018 by Bette Lee Crosby. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis Literary Agency.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2019.

E08368319
ISBN 978-9949-82-464-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee

*Minu abikaasale Richardile.
Sa oled alati uskunud, et ma suudan lennata.
Sina oled minu kalju ja inspiratsioon.*

Saabumine Magnooliasallu

Kui Lila George Briggsiga abiellus, uskus ta, et nad seavad end sisse kenas väikeses majas, loovad pere ja elavad õnnelikult kuni surmani. Osaliselt oli tal õigus.

Ühel pühapäeva pealelõunal, kui suvi oli täies jõus ning õhk oli tulvil magnooliaõite magusat lõhna, tegid nad George'iga väljasõidu maale. Nad läksid otsima talukohta värskete maasikate ja vakatäite virsikutega, kuid niipea, kui nad jõudsid Magnooliasallu, sai nende saatus pitseeritud.

„Lähme võtame ühe piimakokteili,“ pakkus Lila, kui nad pikkamisi mööda peatänavat sõitsid.

Nad seadsid end sisse ühe kõnniteele paigutatud lauakese ääres, tellisid jäätisekokteilid ning istusid seal ligi tunni. Lila oli lummatud inimestest, kes sinna ja tänna liikusid – peamiselt pered, mõned väikelastega, teised teismelistega, kõik naeratavad ja õnnelikud. Kõige suuremat muljet avaldas talle aga viis, kuidas inimesed üksteist tervitasid, peatusid põgusaks ajaviitmiseks ja lehvitasid naabritele tänava teises otsas.

„See on nii sõbralik linnake, kas pole?“ ütles ta silmade särades.

George noogutas. „Kas tahad ringi sõita ja ülejäänud kohti vaadata?“

Muidugi vastas ta jaatavalt.

See oli väikelinn, mille ühest otsast teiseni sõitmiseks kulus mõni minut, aga neil polnud kiiret. Kõigepealt sõitis George

ümber järve, mille tagumise kalda ääres oli väike kogum bangaloid, ning keeras siis auto elurajooni suunas. Nad möödusid erineva suurusega ja erinevas stiilis majadest, aedadest täis lilli ning eestrepi kõrval või sissesõiduteel ootavatest kolmerattalistest. Carson Streeti lõpus märkas Lila punkti õhupalle tuules hõljumas.

„Vaata, mis seal toimub,“ ütles ta.

George tegi kuulekalt pöörde ja lähemale jõudes nägi ta silti NÄIDISKODUD. Nool osutas Baker Streeti poole.

„Kas viskame pilgu peale?“ küsis ta näidatud suunda pöörates.

Poolest tänavast algasid uhiuued Cape'i neeme stiilis majad, viis tükki reas. Kõik olid ühesugused, ometi veidi erinevad: ukсед olid erinevat värvi, mõnel olid akendel lillekastid, teistel luugid – väikesed erinevused, mis andsid igale kodule isikupära.

Nähes Lila näole valgunud naeratust, tõmbas George auto kõnnitee serva ja seiskas mootori. Käsikäes jalutasid nad ühest majast teise, uurisid kõike, võrdlesid kollast tööpinda beežiga, piilusid kappidesse ja kujutlesid aega, mil nad vajaksid nii suurt maja perele, mis neil ühel päeval on.

Lila armus majasse, millel oli telliskividega ääristatud sissesõidutee, mustad luugid akendel ja maja kõrval olevale õuealale istutatud noor magnooliapuu.

„Oh, George, see on ideaalne koht laste kasvatamiseks,“ õhkas ta.

Mees nõustus. Samal päeval maksis ta deposiidi ja mõni kuu hiljem kolisid nad sisse. Enne jõulude saabumist oli Lilal sõbrannasid tänava mõlemas suunas ning George käis regulaarselt meeste neljapäevastel pokkeriõhtutel.

Järgmisel suvel sündis Tracy ja aasta hiljem Meghan.

Kahe ilusa tüdruku ja jumaldatud mehega oli Lilal käes kogu õnn, mida ta oli tol päeval Magnooliasallu sisse keerates näinud.

Kõik see kestis kohutava aastani, mil Meghan valmistus lahkuma Grady ajakirjanduskolledžisse ning ilus elu, mille Lila oli üles ehitanud, varises kokku.

Pimedaim päev

Lila ütles alati, et Meghanil oli juba sündides pea sõnu täis. Kui Meghan oli vaevalt üksteist, kasutas ta oma taskuraha suure kaustiku ostmiseks. Esimesele lehele kirjutas ta vildaka käekirjaga „Meghan Briggsi salajased mõtted“ ja tegi oma nimes olevale i-le täpi asemel tillukese naerunäo. Seejärel joonistas ta sõnadele ümber lillalise raami, pööras teise lehekülje ja hakkas üles kribama oma mõtteid: soovi saada karikakrakarva suvesandaalid ja kuidas talle meeldib Marcuse-nimeline poiss. Enne kui kaustik täis jõudis saada teadis Meghan, mida ta elult tahab. Ta tahtis saada kirjaniikuks – kas ajakirjanikuks või siis romaanikirjanikuks.

Kui ta oma kavatsusest teatas, nägi Lila tütre näol otsusekindlust ja naeratas uhkelt. „Sa oled päris kindlasti oma issi moodi.“

Viimasel keskkooliaastal esitas Meghan taotluse Georgia ülikooli Grady ajakirjanduskolledžisse Ateenas ja ta võeti vastu. Sel talvel täitis ta kaks kaustikut oma mõtetega Ateenast ning sellest, kuidas ta käib härra Henry W. Grady enda jälgedes.

Koolilõpupäeval, kui ta sammus üle lava oma lõputunnistuse järele, vaatas ta publikut ja naeratas. Kõik olid seal, kõik need, keda ta armastas: isa, näol lai naeratus, ja tema kõrval uhkelt ema. Isa teisel käel istus Meghani vanem õde Tracy, pilk süles olevatel kätel, ilmselt saatmas sõnumit oma poisile Dominicile.

Varahommikuks oli ilmateade lubanud vihma, aga leebe tuul lükkas pilved kõrvale. Kella kümneks oli taevast säravsinine ja

päikeselaigud murul. Kui nad tseremoonia järel pildistamiseks kogunesid, naeratas Meghan üle kogu näo.

Kaks päeva hiljem muutus kõik.

Torm, mis oli juba päevi ähvardanud, rullus üle maa ja leotas kõik läbi. Pärastlõunal tõusis temperatuur kolmekümne kuue kraadini ja õhk muutus nii niiskeks, et hingata oli raske. Meghan ja isa istusid eesverandal ja kiikusid laisalt edasi-tagasi.

„Kas oled mineku üle põnevil?“ päris isa.

„Muidugi olen.“

Loomulikult oli Meghan valmis. Ta oli valmis olnud pikka aega. Enne keskkooli eelviimase klassi lõpetamist oli ta saanud soovituskirjad kolmelt õpetajalt, jalgpallitreenerilt ja Good Shepherdi kiriku pastorilt. Unistus täitus, kui ta Grady ajakirjanduskolledžisse vastu võeti, ja nüüd, seitsme lühikese nädala pärast, läheb ta Ateenasse.

George Briggs kummardus ja võttis tütre käe.

„Ma olen su üle kohutavalt uhke,“ ütles ta, „aga ma hakkan oma väiksest abilisest puudust tundma.“

„Ma pole veel läinud,“ vastas tüdruk. „Saan augusti keskpaigani abiks olla. Võib-olla saad siis võtta kellegi...“

Viis aastat tagasi, kui George'il oli esimene infarkt, oli ta loobunud börsimaakleri tööst ja ostnud ajakirja Snip 'N' Save. Ta arvas, et omanikuks olemine on vähem stressirohke viis elatist teenida. Alguses oli olnud lihtne koostada iganädalane kaheksaleheküljeline brošüür, mis oli algusest lõpuni täis sooduskuponge alates autost kuni tualettpaberini. Aga viie aasta jooksul oli George'i terane taip kasvanud ajakirja neljakümne kaheksa ja kohati isegi kuuekümne nelja leheküljeni.

Ruum, mis oli kunagi olnud kabinet, oli nüüd Snip 'N' Save'i kontor. See asus maja tagaosas söögitoa taga. Seal oli ruumi kahele lauale, aga mitte palju enamale. Leida inimest, kes sooviks sellises keskkonnas töötada, oli vähetõenäoline.

„Ehk saab ema või Tracy aidata,“ pakkus Meghan.

Isa pöördus naeratades. „Sa tead, milline on ema läbisaamine arvutitega.“

Lila puhul oli piisavalt põhjust pessimismiks. Ta oli võlur köögis, aga kui asi puudutas arvuteid, oli ta täiesti saamatu. Isegi nii lihtne asi nagu mitu manust meilis ajas ta ähmi täis. Ta laadis reklaamitellimuse alla ega suutnud seda siis arvutist leida. Abitult ekraani põrnitsedes pomises ta: „See on kadunud. Lihtsalt kadunud.“

Tracyl oli töökoht pangas ja kui ta polnud tööl, oli ta tavaliselt Dominiciga väljas. Kolledž ei olnud kunagi kuulunud Tracy elu- plaanide hulka, samuti nagu töötamine isa kõrval Snip 'N' Save'is.

„Ära muretse,“ ütles George ja pigistas südamlikult Meghani kätt. „Võin otsustada vähendada mahtu kolmekümne kahe leheküljeni ja kui maht on täis, öelda ülejäänutele ära.“

Tüdruk naeris. „Issi, sa tead, et sa ei ütle kunagi kellelegi ära.“

Tütrega nõustudes naeris mees kaasa.

Hoolimata kuumusest ja selga mööda nirisevast higist istusid ja jutlesid nad ligi tunni. Siis hüüdis Lila nad sisse, kus oli jahe, ja pakkus neile jäätist. Hiljem suundus Meghan oma tuppa, kus lehitses veel kord läbi Grady brošüürid, mida ta oli juba sada korda lugenud. George võttis juunikuu Businessweeki ja seadis end sisse elutoas. Lila toimetas köögis pea üheteistkümnepäeva ja läks siis George'i äratama. Ta oli enne tuppa vaadanud, kuid mees oli toolis uinunud nagu sageli varemgi.

Ta raptas meest käsivarrest ja ütles: „Kallis, on aeg voodisse minna.“

Mõni hetk hiljem kajas läbi maja kohutavaim karje, mida selles majas kuulnud. See rullus trepist üles, läbi suletud uste ja iga toa kaugeimasse nurka. Meghan hüppas voodilt püsti ja jooksis kahte astet võttes trepist alla. Järgides Lila hüüdeid, suundus ta elutuppa.

„Mis lahti?“

Lila istus põrandal, pea peidetud George'i sülle. Hüsteeriliselt nuuksudes suutis ta vaevu rääkida.

„Su isa...” ütles ta, pisaratest hingetu, ning siis sõnad hääbusid.

Ehkki Meghani pluus oli päevase kuumuse higest veel märg, pani õhus olev jääne aimus ta värisema. Isa kõrvale põlvitades võttis ta tema lõdva käge ja sai aru, mis on juhtunud.

„Oh issi!” hüüdis ta ja laskis pea isa käele vajuda.

Dominiciga olles lülitas Tracy alati mobiiltelefoni välja. Poisi kaisus hoolis ta ainult tema näljasest suust enda oma vastas. Ülejäänud maailm võis oodata.

Selleks ajaks, kui poiss ta maja ette tõi, oli kiirabi tulnud ja läinud ning George'i kaasa viinud. Sissesõiduteel seisis siiski veel kaks autot. Must sedaan kuulus doktor Elliottile, kes oli andnud Lilale rahustit. Sedaani ees seisis patrullauto. Kiirabi kannul oli saabunud kaks politseinikku, kes olid kohale jäänud ka pärast seda, kui meedikud George'i surnukeha välja kandsid.

Tracy kiirustas hingetuna tупpa. „Mis juhtus?”

Lila lamas diivanil, niiske lapp laubal, aga hüppas püsti niipea, kui kuulis Tracy häält.

„Kus sa olid?” küsis ta kurjalt. „Oleme sulle mitu tundi helistanud!”

„Dominiciga,” vastas Tracy ja küsis uuesti, mis on juhtunud.

„Issi,” ütles Meghan pisarsilmi. „Me arvame, et tal oli teine infarkt.”

„Kas temaga on kõik korras?”

Juba küsimust esitades teadis Tracy vastust. See oli näha Meghani längus õlgadest ja klaasistunud pilgust ema silmis. Ta vajus Lila kõrvale diivanile ja oigas haledalt.

„Oh ema, mul on nii kahju. Oleksin pidanud siin olema. Kui ma oleksin teadnud...”

Meghan vaatas õe poole. „Sa poleks niikuinii saanud midagi teha. Issi oli juba lahkunud, kui ema ta leidis.”

Varavalges vajus Lila diivanil unne, Tracy keras tema kõrval. Meghan võttis tooli seljatoelt villase teki, laotas selle neile peale, kustutas tule ja läks siis Snip 'N' Save'i kontorisse.

Siin tundis ta veel isa kohalolekut. Ta võis lapata organiseeritud segadust laual ja panna end uskuma, et leiab isa järgmisel hommikul sealt istumast. Sõrmedega üle klaviatuuri libistamine, tema tooli pugemine ja isa kombel väljasirutatud jalgadega laua tagumise plaadi vastu toetamine pakkus teatud lohutust.

Ta istus mõnda aega. Siis, millelegi mõtlemata, liigutas ta hiirt ja klõpsas postkasti ikoonil. Tulnud oli kolm uut reklaami. Meghan laadis need alla, sortis kaustadesse ja klõpsas siis isa kalendril.

Järgmise nädala Snip 'N' Save oli juba trükivalmis, sellest järgmise nädala väljaanne oli kavandatud reedeks. Saabunud kolm reklaami olid viimased, millele oli koht jäetud. Ta klõpsas Adobe ikoonil ja avas InDesigni, lohistas kõik viimased reklaamid oma kohtadele ja sulges faili.